

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 88/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., P., zastúpenej advokátom JUDr. M. B., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice-okolie v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 19/2009 a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 NcC 35/2010 z 3. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. januára 2012 doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., P. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. B., K., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu

ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice-okolie (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 19/2009 a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 NcC 35/2010 z 3. novembra 2010.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že 23. januára 2009 podala na okresný súd návrh, ktorým sa proti odporcovi domáhala zaplatenia sumy 1 090 645,60 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody z poistnej udalosti. Sťažovateľka zároveň dodala, že okresný súd nie je miestne príslušným súdom, ale že návrh naň podala z dôvodu, *„aby sa tým vytvoril priestor pre možnú mimosúdnu dohodu účastníkov“*.

Sťažovateľka ďalej uviedla, že okresný súd vo veci vykonal viaceré úkony, medzi inými 21. decembra 2010 vyzval odporcu, aby sa k návrhu vyjadril, 7. apríla 2010 pripustil zmenu návrhu, 11. mája 2010 ju vyzval na zaplatenie súdneho poplatku, 22. júna 2010 do konania pripustil vedľajšieho účastníka na strane odporcu a podobne. V priebehu roka 2010 sťažovateľka viacerými podaniami (zo 4. februára 2010, 18. februára 2010, 4. júna 2010 a 21. júla 2010) žiadala, aby bol spis postúpený miestne príslušnému súdu – Okresnému súdu Bratislava I, a to vzhľadom na to, že pokus o mimosúdnu dohodu nebol úspešný. V tejto súvislosti sťažovateľka dodala, že listom zo 17. septembra 2010 jej okresný súd oznámil postúpenie spisu Okresnému súdu Bratislava I.

Podľa vyjadrenia sťažovateľky namiesto toho, aby okresný súd postúpil spis miestne príslušnému súdu, jej 18. marca 2011 bolo doručené uznesenie krajského súdu sp. zn. 2 NcC 35/2010 z 3. novembra 2010, ktorým bola stanovená miestna príslušnosť okresného súdu.

Sťažovateľka namietala, že okresný súd tým, že nezaslal spis miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava I, ale predložil spis na rozhodnutie krajskému súdu, postupoval v rozpore s § 105 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“). Podľa názoru

sťažovateľky o prípadnom nesúhlase s postúpením veci nemal rozhodovať krajský súd, ale nadriadený súd Okresnému súdu Bratislava I. Sťažovateľka uviedla, že okresný súd a krajský súd konali o námietkach odporcu, ale tieto námietky jej ako účastníkovi konania neboli pred právoplatným rozhodnutím krajského súdu zaslané na vyjadrenie.

Z dôvodu nespokojnosti podala sťažovateľka proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 NcC 35/2010 z 3. novembra 2010 dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Cdo 184/2011 z 19. októbra 2011 tak, že konanie zastavil s odôvodnením, že dovolanie nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorý by rozhodoval ako súd druhej inštancie, ale smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré bolo prijaté mimo rámec inštančného postupu. Rozhodnutie najvyššieho súdu bolo sťažovateľke doručené 16. novembra 2011.

Sťažovateľka v sťažnosti podotkla, že proti uzneseniu krajského súdu podala ešte v máji 2011 sťažnosť ústavnému súdu, ktorá bola uznesením sp. zn. III. ÚS 290/2011 z 21. júna 2011 odmietnutá pre neprípustnosť s odôvodnením, že vzhľadom na podanie dovolania a očakávané rozhodnutie najvyššieho súdu bola podaná predčasne.

Keďže najvyšší súd dovolacie konanie zastavil, podľa názoru sťažovateľky odpadla prekážka, ktorá predtým bránila ústavnému súdu preskúmať napadnuté uznesenie krajského súdu.

Sťažovateľka vyslovila názor, že okresný súd nie je v zmysle § 87 OSP súdom daným na výber pre žiadneho z účastníkov konania a vychádzajúc z § 88 OSP nie je ani výlučným súdom pre konanie o uplatnenom nároku.

Sťažovateľka uviedla, že pri sporoch o príslušnosť podľa § 105 ods. 1 OSP súd skúma miestnu príslušnosť len na námietku účastníka konania, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý mu patril. Podľa jej názoru túto podmienku splnila, pretože už v podaní zo 4. februára 2010 žiadala, aby bola vec postúpená miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava I. Zároveň poukázala na to, že námietku proti miestnej príslušnosti Občiansky

súdny poriadok priznáva účastníkovi konania, to znamená nielen navrhovateľovi, ale aj odporcovi.

Podľa názoru sťažovateľky v jej veci nekoná miestne príslušný súd, a preto sa domnieva, že postupom okresného súdu a uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd prijal jej sťažnosť na ďalšie konanie a aby v náleze vyslovil:

„1. Základné právo sťažovateľa A., s. r. o., P., podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základné právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Košice - okolie a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 NcC/35/2010 zo dňa 3. 11. 2010 bolo porušené.

2. Uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2 NcC/35/2010 zo dňa 3. 11. 2010 zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Košiciach za účelom predloženia súdneho spisu Okresnému súdu Bratislava I na rozhodnutie o námietke odporcu proti postúpeniu veci.

3. Krajský súd v Košiciach je povinný sťažovateľovi A., s. r. o., Poprad, uhradiť trovy právneho zastúpenia za 2 úkony v sume 262,26 € spolu, pri odmene za jeden úkon právnej služby vo výške 123,50 € + 7,63 € réž. pauš. (Vyhl. č. 655/2004, §11, ods.3) na účet právneho zástupcu v lehote do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. Priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 500,00 Eur.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pokiaľ ide o tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 9 C 19/2009, ktorý podľa nej nekonal správne, ak na jej žiadosť o postúpenie veci miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava I reagoval tak, že spis mu nepostúpil, ale predložil ho na rozhodnutie krajskému súdu, ústavný súd sa riadil princípom subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Toto ustanovenie limituje hranice právomoci ústavného súdu a všeobecných súdov rozhodujúcich v občianskoprávných a trestnoprávných veciach, a to tým spôsobom, že ochrany základného práva a slobody sa na ústavnom súde možno domáhať v prípade, ak takúto ochranu nemôžu poskytnúť všeobecné súdy.

Ústavný súd konštatuje, že okresný súd v súlade so žiadosťou sťažovateľky oznámil postúpenie veci Okresnému súdu Bratislava I, ale keďže odporca toto postúpenie namietal, okresný súd predložil vec svojmu nadriadenému súdu, ktorým bol krajský súd. To znamená, že okresný súd ako súd prvého stupňa za daných okolností nerozhodoval o svojej miestnej príslušnosti. Okresný súd nebol súdom, ktorý by v tejto situácii rozhodoval ako inštančne posledný. V danom prípade to bol krajský súd, ktorý uznesením č. k. 2 NcC 35/2010-186 z 3. novembra 2010 rozhodol o tom, že na konanie je miestne príslušný okresný súd. Pre ústavný súd je preto ústavne relevantné len preskúmanie postupu a rozhodnutia krajského súdu, a preto časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich práv postupom okresného súdu, ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09).

Vo zvyšnej časti sťažnosti sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 NcC 35/2010-186 z 3. novembra 2010.

Aj keď namietané rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 18. marca 2011 a aktuálna sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 16. januára 2012, ústavný súd s poukazom na závery svojho rozhodnutia č. k. III. ÚS 290/2011-16 z 21. júna 2011 považoval lehotu na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde za zachovanú. V označenom rozhodnutí ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky, ktorá je obsahovo totožná s aktuálnou sťažnosťou pre neprípustnosť (ako predčasne podanú), a to z dôvodu, že sťažovateľka sa ochrany svojich práv súčasne domáhala aj v rámci dovolacieho konania. Najvyšší súd však konanie o dovolaní sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 NcC 35/2010 z 3. novembra 2010 uznesením sp. zn. 6 Cdo 184/2011 z 19. októbra 2011 zastavil. Tým odpadla prekážka, ktorá by ústavnému súdu bránila bezprostredne preskúmať rozhodnutie krajského súdu. Sťažovateľka požiadala ústavný súd o ochranu ústavnosti aktuálnou sťažnosťou doručenou tunajšiemu súdu 16. januára 2012, teda v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia dovolacieho súdu

(16. novembra 2011), a preto ústavný súd akceptoval podanie sťažnosti v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ako aj z vyžiadaného spisu okresného súdu sp. zn. 9 C 19/2009 ústavný súd zistil, že sťažovateľka sa návrhom doručeným okresnému súdu 23. januára 2009 domáhala voči odporcovi náhrady škody, ktorá mala vzniknúť z dôvodu jeho zodpovednosti za poskytnutú právnu službu.

Po tom, čo bol okresnému súdu doručený návrh, tento súd vykonal niektoré procesné úkony, medzi iným zaslal návrh na vyjadrenie odporcovi, vyzval sťažovateľku na zaplatenie súdneho poplatku, pripustil zmenu návrhu, pripustil do konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu a vykonal aj ďalšie úkony.

Dňa 17. septembra 2010 okresný súd oznámil postúpenie veci Okresnému súdu Bratislava I s odôvodnením, že sťažovateľka podaniami zo 4. februára 2010 a 4. júna 2010 namietala jeho miestnu príslušnosť.

Proti postúpeniu veci Okresnému súdu Bratislava I vzniesol námietku odporca, a to podaním z 12. októbra 2010. Tvrdil, že podaním návrhu okresnému súdu sťažovateľka založila jeho miestnu príslušnosť a že námietku nepríslušnosti okresného súdu nenamietal žiaden z účastníkov konania pri prvom úkone, ktorý mu patril.

Na základe toho potom okresný súd 21. októbra 2010 odvolávajúc sa na § 105 ods. 3 OSP predložil spis na rozhodnutie nadriadenému (krajskému) súdu.

Krajský súd uznesením č. k. 2 NcC 35/2010-186 z 3. novembra 2010 rozhodol, že na konanie je miestne príslušný okresný súd. Svoje rozhodnutie odôvodnil aj takto:

„Podľa § 105 ods. 3 O. s. p. súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88 O. s. p.. Ak však navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až § 87. Súd skúma miestnu príslušnosť prv než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na

námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí. Ak súd, ktorému bola vec postúpená, s postúpením nesúhlasí alebo účastník postúpenie namieta do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení, predloží vec na rozhodnutie svojmu nadriadenému súdu; jeho rozhodnutím je viazaný aj súd, ktorému má byť vec podľa rozhodnutia nadriadeného súdu postúpená.

Súd z úradnej povinnosti skúma, či je daná miestna príslušnosť súdu. Súd zásadne skúma iba osobitnú výlučnú miestnu príslušnosť podľa § 88 O. s. p.. Výnimočne súd skúma miestnu príslušnosť podľa § 84 až 87 (všeobecná miestna príslušnosť a osobitná príslušnosť daná na výber), a to vtedy, ak navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ (nie odporca) alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca.

Ak súd, ktorý nebol miestne príslušný, nepostúpil vec inému súdu a začal konať vo veci samej a ani účastník túto nepríslušnosť nenamietal pri svojom prvom úkone, ktorý mu patril, nedostatok tejto podmienky konania miestnej príslušnosti sa považuje za odstránený.

V súčasnosti platné a účinné znenie občianskeho súdneho poriadku pri právnej regulácii procesnoprávneho inštitútu miestnej príslušnosti (§ 105 ods. 1 O. s. p.) prešlo rozsiahlou a kvalitatívne zásadnou zmenou, v intenciách ktorej je aktívne vecne legitimovaný subjekt (žalobca - navrhovateľ), oprávnený s výnimkou výlučnej miestnej príslušnosti vybrať si sám súd prostredníctvom ktorého si bude uplatňovať ním tvrdený právny nárok.

Vychádzajúc z vyššie uvedeného, s prihliadnutím na skutočnosť, že v danom prípade neboli splnené podmienky na skúmanie výlučnej miestnej príslušnosti podľa § 88 O. s. p.. Je zrejmé, že žalobca podaním žaloby na Okresnom súde Košice - okolie vybral si súd, prostredníctvom ktorého si bude uplatňovať ním tvrdený právny nárok. Ani jeden zo žalovaných pri svojom prvom úkone nenamietal miestnu príslušnosť Okresného súdu Košice - okolie, preto neboli splnené podmienky na postúpenie veci inému súdu.

Samotná skutočnosť, že žalobca vo svojich písomných podaniach zo 4. 2. 2010 a 4. 6. 2010 vznášal námietku miestnej príslušnosti, nie je relevantným právnym úkonom žalobcu, pretože ako už bolo vyššie uvedené, podaním žaloby na Okresnom súde Košice - okolie si vybral súd, na ktorom mieni uplatňovať svoj nárok. Zmena tohto stanoviska, keďže nebola vykonaná pri prvom úkone ktorý mu patrí, je bez právneho významu.

Z uvedených dôvodov bolo rozhodnuté, že na konanie je miestne príslušný súd Košice - okolie.“

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 6 Cdo 184/2011 z 19. októbra 2011 tak, že dovolacie konanie zastavil. Označené rozhodnutie najvyššieho súdu sťažovateľka v petite sťažnosti nenamietala. Ako už ústavný súd uviedol, v danej veci bolo preto rozhodujúce len preskúmanie postupu a uznesenia krajského súdu.

Podľa § 105 ods. 1 OSP súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88. Ak však navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až 87. Súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.

Podľa § 105 ods. 3 OSP ak súd, ktorému bola vec postúpená, s postúpením nesúhlasí, alebo účastník postúpenie namieta do 15 dní od doručenia upovedomenia o postúpení, predloží vec na rozhodnutie svojmu nadriadenému súdu; jeho rozhodnutím je viazaný aj súd, ktorému má byť vec podľa rozhodnutia nadriadeného súdu postúpená.

Základné právo na súdnu ochranu zohráva v demokratickej spoločnosti natoľko závažnú úlohu, že pri rozhodovaní o podmienkach jeho uplatnenia neprichádza zo strany súdov do úvahy zužujúci výklad a ani také interpretačné postupy pri výklade procesných predpisov, ktorých následkom by mohlo byť jeho neodôvodnené, prípadne svojvoľné obmedzenie alebo odňatie. Konanie a rozhodovanie všeobecných súdov sa uskutočňuje v predpísanom ústavnom a zákonnom rámci, rešpektovanie ktorého vylučuje svojvoľu v ich postupe, pričom vylúčenie svojvôle sa zabezpečuje viacerými prostriedkami vrátane ich povinnosti svoje rozhodnutia odôvodniť. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa riadil pri svojom rozhodovaní o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutí súdov tvorí v tomto smere súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Požiadavka jasného a jednoznačného odôvodnenia súdnych rozhodnutí bez ohľadu na to, či ide o meritórne rozhodnutia alebo o rozhodnutia procesnej povahy, vystupuje do popredia v prípadoch, keď sa nimi rozhoduje o uplatnení alebo ochrane základných práv a slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach (III. ÚS 28/07).

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd výrok svojho rozhodnutia, ktorým v danej veci určil miestnu príslušnosť okresného súdu, dostatočne a riadne odôvodnil. Krajský súd odvolávajúc sa na relevantné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku veľmi zrozumiteľne popísal postup všeobecného súdu pri skúmaní miestnej príslušnosti a vysvetlil, z akého dôvodu určil v danej veci miestnu príslušnosť okresného súdu. V tomto smere poukázal na zistenie, že práve podaním návrhu sťažovateľka založila miestnu príslušnosť okresného súdu a odporca miestnu príslušnosť tohto súdu nenamietal pri prvom úkone, ktorý mu patril. Týmto prvým úkonom odporcu (aj vedľajšieho účastníka na strane odporcu) bolo vyjadrenie k návrhu. Pokiaľ ide o odpoveď na otázku, ktorý úkon je potrebné pokladať za prvý, ktorý patrí odporcovi ako účastníkovi konania z pohľadu aplikácie štvrtej vety § 105 ods. 1 OSP, táto skutočnosť nevyvoláva žiadne polemiky, pretože je nepochybné, že ide o jeho právo vyjadriť sa k návrhu, ktorým sa konanie začína. Otázkou ostáva, ktorý úkon je potrebné pokladať za prvý úkon sťažovateľky, teda účastníka konania, ktorý disponuje svojím návrhom. Podľa názoru ústavného súdu nie je v okolnostiach daného prípadu namieste rozvíjať úvahy o tom, ktorému úkonu sťažovateľky je potrebné pripísať prioritu z pohľadu možnosti vzniesť námietku miestnej príslušnosti súdu, pretože sťažovateľka podaním návrhu na okresný súd vyjadrila jednoznačnú a nespochybniteľnú vôľu, aby sa konanie viedlo na tomto súde. Ústavný súd je toho názoru, že nenaplnenie subjektívnych predstáv, ktoré sťažovateľka očakávala od podania návrhu okresnému súde, nemožno zamieňať s dispozíciou s návrhom na začatie konania.

Ústavný súd pripomína, že situácia, v ktorej sa sťažovateľka ocitla tým, že svoj návrh podala na okresný súd, bola vyvolaná jej slobodným prejavom vôle. Navyše, aj v podaní, ktoré bolo okresnému súde doručené 30. novembra 2009, sťažovateľka uviedla, že k mimosúdnej dohode dosiaľ nedošlo a že na podanom návrhu trvá v plnom rozsahu.

V tomto okamihu ešte nežiadala postúpiť spis Okresnému súdu Bratislava I. Túto požiadavku predostrela až v ďalšom podaní zo 4. februára 2010. Aj toto zistenie podľa názoru ústavného súdu svedčí o tom, že až po zmene istých pomerov sťažovateľka nadobudla presvedčenie, že jej návrh je potrebné postúpiť inému súdu. Ústavný súd však tvrdí, že naznačený postup sťažovateľky vyvoláva pochybnosti o pravosti a zmysluplnosti hľadania spravodlivosti.

Sťažovateľka súčasne namietala, že pred rozhodnutím krajského súdu jej nebola doručená námietka odporcu s postúpením veci na zaujatie stanoviska. Sťažovateľka teda namietala porušenie princípu rovnosti zbraní, a tým aj porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie.

Ústavný súd je toho názoru, že aplikácia princípu rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania. Z toho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné, a ako také ich predloží ku konfrontácii druhej strane. Konajúci súd popri rovnosti účastníkov konania musí totiž zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane (III. ÚS 402/08).

Ústavný súd konštatuje, že v namietanom prípade to boli práve argumenty sťažovateľky, ktoré iniciovali postúpenie veci Okresnému súdu Bratislava I, pričom z toho plynulo právo odporcu poznať argumentačnú rovinu sťažovateľkinho podania. Majúc na pamäti túto skutočnosť okresný súd upovedomil odporcu s postúpením veci a po prijatí jeho námietok predložil spis nadriadenému súdu na rozhodnutie. Ak teda okresný súd nezaslal sťažovateľke námietky odporcu na zaujatie stanoviska, nemožno hovoriť o porušení jej práva na spravodlivý proces, pretože sťažovateľka svoje argumenty podporujúce postúpenie veci predstavila, pričom protichodný právny názor k danej problematike zaujal odporca. Tým podľa názoru ústavného súdu bola daná účastníkom konania možnosť zaujať k nastolenej problematike právny názor, pričom posúdenie nevyhnutnosti pokračovať v konfrontácii právnych názorov účastníkov konania stojacich oproti sebe bolo na posúdení

konajúceho súdu, ktorý po tom, čo mal k dispozícii dostatočné argumenty sťažovateľky a odporcu, predložil spis na rozhodnutie krajskému súdu. Z uvedeného dôvodu nemožno v tomto postupe vidieť porušenie princípu rovnosti zbraní, a tým ani porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces.

Pridržiavajúc sa tejto línii názorov potom ústavný súd ako irelevantnú hodnotí aj tú námietku sťažovateľky, v rámci ktorej vyjadrila svoj názor, že o námietke odporcu, ktorú vzniesol proti postúpeniu veci, mal rozhodovať nadriadený súd Okresného súdu Bratislava I, a nie nadriadený súd okresného súdu. Podľa názoru ústavného súdu posúdenie tejto námietky má výlučne formálny charakter a v tomto smere nie je určujúce, ktorý nadriadený súd rozhodol o miestnej príslušnosti, pretože ak tak učinil krajský súd, podľa názoru ústavného súdu svoj právny záver dostatočne a v súlade s príslušnými zákonnými ustanoveniami zdôvodnil. Jeho rozhodnutie preto nemožno pokladať za prejav ľubovôle, keďže obsahuje presvedčivé a logické zistenia, úvahy a závery.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že krajský súd svojím postupom a rozhodnutím nemohol spôsobiť stav, ktorý by znamenal porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto už na predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde túto časť sťažnosti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

Keďže ústavný súd sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2012